

Arrest

nr. 75 936 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AMDOUNI en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 10 oktober 2010 het Rijk binnen en diende op 11 oktober 2010 een asielaanvraag in. Op 19 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, moslim te zijn en van etnische afkomst Gurage te zijn. U bent geboren op 12 september 1978 in Sodo Gida (in de Gurage Zone).

U groeide op in Sodo Gida en in 1994 - 1995 (1987 Ethiopische Kalender (hierna EK)) verhuisde u naar Addis Abeba. U werkte van 2001/2002 tot 2009/2010 (1994 EK tot 2002 EK) voor het 'Moslim Affairs

Office' als poetsvrouw. U werd door het 'Moslim Affairs Office' uitgekozen om een vierdaagse training te volgen in Hursso. U vernam dat u met twee artsen (Z. A. en A. I.) en een legerkolonel (A. A.) – die werkte als chauffeur – naar Somalië moest en dat u aan deze laatste moest mededelen hoeveel vrouwen op bezoek kwamen bij de twee artsen. Op 3 april 2010 (Magabit 25, 2002 EK) vertrok u met de artsen van Hursso City naar Somalië. In Somalië woonde u te Luq. Terwijl u uw taak uitvoerde, ontvingen de artsen van Al Shabaab een brief dat uw missie opgespoord werd en u gedood zou worden indien u Somalië niet zou verlaten. Op 4 oktober 2010 (Maskaram 24, 2003 EK) verliet u – samen met de kolonel en de twee artsen – Somalië en ging u naar Kenia. Op 11 oktober 2010 (Tegemt 1, 2003 EK) verliet u Kenia met een vliegtuig van KLM. Op 11 oktober 2010 diende u te België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren, omdat u vervolging vreest door de Ethiopische overheid wegens het falen van een missie in Luq – Somalië, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u betrokken was bij een missie in Luq - Somalië.

U verklaarde dat u op 3 april 2010 (Magabit 25, 2002 EK) naar Luq – Somalië vertrok (gehoor CGVS, p.6). Toen u in Somalië uw taak uitvoerde, ontvingen de artsen van Al Shabaab een brief dat uw missie opgespoord werd en u gedood zou worden indien u Somalië niet zou verlaten (gehoor CGVS, p.11). U verliet op 4 oktober 2010 (Maskaram 24, 2003 EK) Somalië en vluchtte naar Kenia, en omdat u vreest dat u mogelijks problemen met de Ethiopische regering zou kennen daar de missie faalde, vluchtte u verder naar België waar u een asielaanvraag indiende (gehoor CGVS, p.6 en p.13).

Toen de dossierbehandelaar u vroeg waar u de grens van Ethiopië met Somalië overging toen u naar Luq reisde, ontweek u eerst de vraag. Toen de vraag herhaald werd, verklaarde u dat u er geen idee van had. U wist evenmin welke steden en dorpen u onderweg naar Luq tegenkwam en trachtte dit te vergoelijken door te stellen dat u meestal sliep (gehoor CGVS, p.6-7). U gaf verder aan dat u zes maanden in Luq verbleef. Toen de dossierbehandelaar u vroeg om dorpen te noemen die rondom Luq liggen, kon u er geen enkel noemen. U trachtte dit te vergoelijken door te stellen dat u slechts tweemaal naar buiten ging (gehoor CGVS, p.7). Verder kon u niet zeggen hoeveel mensen er ongeveer in Luq wonen, opnieuw omdat u steeds binnen bleef. U kon ook geen namen van ziekenhuizen in Luq noemen, wat zeer eigenaardig is daar u zes maanden lang met twee artsen in Luq verbleef (gehoor CGVS, p.7).

Verder kon u geen enkele buurt in Luq bij naam noemen en kende u geen enkele straatnaam te Luq (gehoor CGVS, p.8). Ook toen u gevraagd werd wat het adres was waarop beide artsen in Luq woonden, gaf u aan dat u het niet weet, omdat u steeds binnen bleef (gehoor CGVS, p.10). Dit argument kan echter niet gelden als vergoelijking voor uw uiterst beperkte kennis, daar het hier zaken betreft uit uw onmiddellijke leefwereld en omgeving. U gaf aan dat er water door Luq loopt, maar toen u gevraagd werd de naam van deze rivier te noemen, gaf u aan dat u het niet weet (gehoor CGVS, p.8). Verder wist u niet of er een militaire basis in Luq ligt en u wist evenmin of er een luchthaven is te Luq laat staan wat de naam ervan is (gehoor CGVS, p.13). Uit bovenstaande blijkt dat uw geografische kennis betreffende Luq – de stad waar u volgens uw verklaringen gedurende zes maanden op missie was – quasi onbestaande is.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg welke clans er in Luq wonen, gaf u ontwijkend aan dat er mensen woonden die Somali spraken en dat je soms mensen ziet die Arabisch spreken (gehoor CGVS, p.7). Toen u erop gewezen werd dat er niet naar de taal gevraagd wordt, maar welke clans er in Luq wonen, gaf u aan dat u het niet weet. Evenmin kon u zeggen wat het thuisland van de clans in Luq is, noch welke subclans er in Luq wonen (gehoor CGVS, p.7). U gaf weliswaar aan dat Dr. Z. zei dat ze tot de Sid Barra clan behoorde en ook ditmaal trachtte u uw onwetendheid te vergoelijken door het feit dat u steeds binnen zat (gehoor CGVS, p.8). Opnieuw kan dit argument niet gelden als vergoelijking voor uw uiterst beperkte kennis, daar het hier zaken betreft uit uw onmiddellijke leefwereld en omgeving. Uit bovenstaande blijkt dat uw algemene kennis van het Somalische clansysteem onbestaande is, wat frappant is daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het clansysteem determinerend is voor de opbouw van de Somalische samenleving.

Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg waar de artsen Z. A. en A. I. (waarvoor u volgens uw verklaringen zes maanden in Luq werkte) momenteel zijn, ontweek u de vraag door te stellen dat jullie samen naar Kenia reisden en dat ze u nadien aan I. voorstelden, die voor u zou zorgen. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u er geen idee van had waar de twee artsen momenteel zijn (gehoor CGVS, p.6). U gaf aan dat u laatst contact met hen had op de dag dat u in België toekwam. Toen u gevraagd werd of u hen nadien niet meer trachtte te contacteren, gaf u aan van niet. Later vulde u aan dat u hun adres niet hebt en u vroeg ook nooit hun telefoonnummer (gehoor CGVS, p.6). Verder legde u een deel van een boek over Algerije voor om uw asielrelaas te staven. U gaf aan dat de artsen Z. A. en A. I. u dit gaven als bewijs van hun werk, maar u hebt er zelf geen idee van wat in het document staat (gehoor CGVS, p.5). Later gaf u aan dat Dr. Z. een waarschuwingsbrief van Al Shabaab kreeg en dat dit de reden was waarom u Somalië ontvluchtte (gehoor CGVS, p.11). U hebt er echter geen idee van hoe Al Shabaab zou weten welk werk jullie deden of hoe ze jullie woonplaats zouden kennen. Evenmin kent u de namen van de mensen die de artsen bedreigden en u kent ook de namen van de leiders van Al Shabaab niet. Verder gaf u aan dat u nooit problemen kende met Al Shabaab (gehoor CGVS, p.11). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat het vreemd is dat de artsen u een deel van een boek over Algerije meegeven om uw asielrelaas te staven, terwijl ze in het bezit zijn van een dreigbrief van Al Shabaab – wat meer relevant zou zijn – gaf u aan dat u het niet weet en dat u dacht dat u met het deel van het boek voldoende had om uw asielrelaas te staven (gehoor CGVS, p.11). Wat betreft kolonel A. A., de persoon aan wie u volgens uw verklaringen uw vergaarde informatie moest brieven, wist u evenmin waar hij momenteel verblijft (gehoor CGVS, p.12).

Gelet op bovenstaande veelvuldige en frappante onwetendheden betreffende Luq en betreffende de artsen Z. A. en A. I. en kolonel A. A. maakte u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk gedurende zes maanden in Luq was voor een spionageopdracht.

Aangezien u beweert dat u vreest dat de Ethiopische overheid u zou vervolgen omdat uw missie in Luq mislukte en u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk gedurende zes maanden in Luq was voor een spionageopdracht, kan aan uw gevreesde vervolging geen geloof gehecht worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde kebele card toont uw identiteit aan, welke niet in twijfel getrokken wordt. Verder legde u een artikel over acties van de RAND Corporation in Algerije en een artikel over vrouwenactivisme in Sierra Leona voor. U weet echter niet wat in deze artikelen staat en gaf aan dat de artsen Z. A. en A. I. u dit gaven als bewijs van hun werk (gehoor CGVS, p.11), maar ze tonen op geen enkel moment aan dat u betrokken was bij een missie in Luq – Somalië. U legde een uitnodiging van de dienst 'tracing' van het Rode Kruis voor, wat hoogstens aantoont dat u iemand wilde opsporen, wat niet in twijfel getrokken wordt, maar die verder niet relevant is voor uw asielaanvraag. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt een materiele vergissing vast dat, daar waar verwezen wordt naar A. A. moet dit als A. J. (G.) (T.) worden gelezen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van “de definitie van de hoedanigheid van vluchteling” zoals bepaald in “het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet)”. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de “artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht”. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsverplichting, van het gelijkheidsbeginsel en van het beginsel van goede trouw en de rechten van verdediging.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. De aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel is dan ook ongegrond.

2.6. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De verplichting om de rechten van verdediging na te leven geldt, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het CGVS is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Voorts blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen heeft afgelegd, dat zij er een vragenlijst voor de commissaris-generaal invulde en dat zij op het CGVS uitvoerig werd gehoord op 28 juni 2011, waarbij zij werd bijgestaan door haar advocaat zodat verzoekster bekend is met de gegevens uit het CGVS-verhoor en hierover uitgenodigd werd om opmerkingen te geven (zie CGVS-verhoor laatste bladzijde). Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en wordt een schending van de rechten van de verdediging niet gegrond aangevoerd.

2.7. Daar verzoekster zich baseert op een beweerde schending van voorgaande beginselen om te stellen dat ook het gelijkheidsbeginsel is geschonden, kan ook dit onderdeel van het derde middel niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.2. Indien verzoekster beweert voor een spionageopdracht te zijn uitgekozen en dan nog in het buitenland, dan kan verwacht worden dat ze dit nauwgezet en overtuigend kan toelichten. Dit is niet het geval.

3.3. Verzoeksters asielrelaas kan geenszins overtuigen nu ze niet over de nodige talenkennis beschikt voor de opgezette taak. Verzoekster beheerst de Somalische taal niet (gehoorverslag CGVS p. 9), terwijl ze zou worden ingeschakeld om gesprekken af te luisteren die zowel in het Somalisch als het Arabisch worden gehouden (gehoorverslag CGVS p. 10). Wanneer ze ter terechtzitting gevraagd wordt welke taal er gesproken wordt in Somalië beweert ze eerst Arabisch, daarop, naast de lokale taal (wellicht het Somalisch) ook het Arabisch en ten slotte vooral Somalisch. Verzoekster beweert ten slotte dat ze enkel contact had met de artsen die Arabisch spraken wat ze ook tijdens het CGVS-verhoor stelde (gehoorverslag CGVS p. 10, “*ik moest de discussie in Arabisch beluisteren en informatie door te geven*”). Daargelaten dat niet ernstig voorkomt dat verzoekster haar verklaringen tracht aan te passen wanneer ze geconfronteerd wordt met de ongerijmdheden van haar beweringen, wordt nog steeds niet toegelicht waarom een Somali-onkundig persoon ingezet wordt voor af luisterpraktijken in Somalië. Evenmin wordt toegelicht waarom het Ethiopische *Moslim Affairs Office*, de officiële Ethiopische instantie die opdracht zou gegeven hebben tot de infiltratie- en spionageopdracht, beroep zou doen op een onervaren persoon die niet voldoet aan de strenge morele maatstaven. Verzoekster is immers een ongetrouwde moeder met een zoon van een Christen vader (gehoorverslag CGVS p. 3). Verzoekster geeft geen enkel element aan waaruit kan blijken dat ze op andere specifieke opleidingen of verdiensten kan buigen die zouden rechtvaardigen dat specifiek zij werd uitgekozen om dergelijke infiltratie- en spionageopdracht te vervullen. Deze vaststellingen maken verzoeksters asielrelaas op zich reeds ongeloofwaardig.

3.4. De bestreden beslissing somt een reeks veelvuldige en frappante onwetendheden op die niet te rijmen vallen met verzoeksters voorgehouden profiel. Indien verzoekster nuttige informatie over Somalië dient te verzamelen dan had ze inderdaad minstens bekend moeten zijn met de elementaire maatschappelijke gegevens van het Somalische clansysteem, van Luq, van de actuele situatie of contactgegevens van beide artsen of de kolonel.

3.4.1. Waar verzoeksters stelling dat uit het gehoorverslag niet kan blijken dat zij de vraag waar ze de grens van Ethiopië met Somalië overging, heeft ontweken, en zij stelt dat zij de grens is overgestoken langs Hursso en via Doorlu naar Luq is gereisd, merkt de Raad op dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit het gehoorverslag blijkt dat, toen verzoekster de eerste keer werd gevraagd waar ze de grens van Ethiopië met Somalië overging, verzoekster antwoordde “*We vertrokken van Addis Abeba naar Dire Dawa. Daar was een seminarie gedurende vier dagen in Hursso city. Op 25 megabit vertrokken we vanuit Hursso city naar Somalië.*” Verzoekster antwoordde aldus niet op de haar gestelde vraag daar deze vraag specifiek betrekking had op de plaats van de grensovergang en verzoekster enkel stelde op 25 megabit vanuit Ethiopië naar Somalië te zijn vertrokken. Toen haar vervolgens voor de tweede keer

de vraag werd gesteld waar ze de grens overging, antwoordde ze uitdrukkelijk hier geen idee van te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Dat verzoekster via Doorlu naar Luq gereisd zou hebben, vindt evenmin steun in het administratieve dossier. In tegendeel, toen verzoekster gevraagd werd welke dorpen en steden zij onderweg tegenkwam toen zij van Hursso naar Luq reisde, stelde zij *"Ik weet het niet. Ik sliep meestal in de wagen"* (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Verzoeksters huidige toelichtingen in deze veranderen niets aan deze vaststellingen.

3.4.2. Waar verzoekster haar gebrekkige kennis over Luq en het Somalisch clansysteem tracht te vergoelijken door te stellen dat zij Ethiopische is, ze steeds binnen bleef, dat de dokters wilden vermijden dat zij als Ethiopische de aandacht zou trekken omdat zij schrik hadden dat zij zich bewust of onbewust zou misspreken en dat zij slechts tweemaal naar buiten is gegaan en verzoekster verder benadrukt dat zij wel de naam van de moskee kende, wist dat de markt op woensdag plaatsvond en dat er een rivier door Luq loopt, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van niet-pertinente toelichtingen en het maken van persoonlijke vergoelijken en excuses, maar nalaat concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Daarenboven, zelfs indien verzoekster zelden is buiten gegaan, heeft zij gedurende zes maanden te Luq de gesprekken van lokale Somalische vrouwen aangehoord (gehoorverslag CGVS p. 10), wat haar – indien verzoekster dient gevolgd te worden over de Arabische omgangstaal – toch een elementaire kennis over de geografie van Luq en de Somalische maatschappij zou moeten hebben bijgebracht. Verder is ook verzoeksters opmerking dat *"een vrouw wordt [in Somalië] niet verondersteld alleen buiten huis te gaan zonder reden en zou de aandacht kunnen trekken"* niet ernstig in het licht van de specifieke Somalische gemeenschap waar vrouwen belangrijke familietaken vervullen, en wijst er ontegensprekelijk op dat verzoekster niet bekend is met de traditionele Somalische maatschappij. Waar verzoekster verder stelt dat haar niet kan verweten worden geen namen van ziekenhuizen in Luq te kennen omdat de opdracht van de twee artsen waarvoor zij werkte geen medische opdracht was, wijst de Raad erop dat, daargelaten of de dokters al dan niet (vaak) in het ziekenhuis kwamen, verzoekster toch minstens de naam van één van de nabij liggende hospitalen zou moeten opgevangen hebben in de door haar afgeluisterde gesprekken daar deze ook betrekking hadden op medische en seksuele vrouwenrechten (gehoorverslag CGVS p. 10). Verzoekster kan dus niet ernstig zijn waar zij beweert dat dit een fout is in de bestreden beslissing. Verzoekster biedt evenmin een aannemelijke verklaring voor haar manifeste onbekendheid met Somalië, de Somalische gemeenschap, clans en subclans in Luq. Het gegeven dat zij over de Ethiopische nationaliteit beschikt, en niet de Somalische, verandert niets aan deze vaststelling noch dat dokter Z.A. zei dat ze tot de Sid Barra clan behoorde.

Verzoekster meent dat haar onwetendheid van de actuele situatie of contactgegevens van beide artsen of de kolonel niet kan verwonderen nu zij slechts als poetsvrouw voor hen werkte en dus niet als collega of gelijke aanzien werd die over hun privégegevens kan beschikken. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster een (asiel)profiel naar voor schuift waar ze niet aan beantwoordt en haar verklaringen afzwakt wanneer doorgevraagd werd. Immers een spionne is een vertrouwensfunctie die over contacten moet beschikken. Aldus kan minstens verwacht worden dat ze over alle contactgegevens van haar onmiddellijke contactpersoon, de kolonel, heeft beschikt. Daarenboven staat een ondergeschikte arbeidsrelatie er allerminst aan in de weg dat verzoekster het telefoonnummer van de dokters zou hebben, net omdat deze ook haar verantwoordelijken zijn waarmee ze desgevallend onmiddellijk moet kunnen contact nemen. Dat verzoekster de voor- en familienaam van de betrokkenen en hun opdracht kan beschrijven, verandert niets aan deze vaststellingen, zoals evenmin het feit dat iedereen snel diende te vluchten en er niet werd stil gestaan om gegevens uit te wisselen. Daar waar verzoekster melding maakt van het reeds voor het CGVS voorgelegde stuk inzake de activiteiten van de RAND Corporation, blijkt uit het gehoorverslag dat de dokters dit enkel bedoelden als een document dat hun job en verantwoordelijkheden beschreef (gehoorverslag CGVS p. 5). De Raad ziet hoegenaamd niet in waarom het neerleggen van deze documenten die verzoekster niet kan lezen en dus evenmin begrijpen, de waarachtigheid van het asielrelaas zou kunnen herstellen.

3.4.3. Inzake al deze specifieke onwetendheden merkt de Raad tot slot op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag. De Raad wijst verzoekster erop dat uit de bestreden beslissing geenszins kan blijken dat haar asielrelaas ongeloofwaardig bevonden werd louter omdat zij

een aantal kennisvragen niet kon beantwoorden, maar omdat het asielrelaas louter steunt op ongeloofwaardige, blote beweringen die niet worden gestaafd door bewijsstukken noch door overtuigende verklaringen zodat verzoekster haar voorgehouden profiel van spionne en hieruit voortvloeiend asielrelaas allerm minst aannemelijk maakt. Verzoeksters stelling in het verzoekschrift dat zij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd mist, gezien voorgaande vaststellingen, feitelijke grondslag. Evenmin ziet de Raad hoe de duur van het CGVS-verhoor en de lengte van de bestreden beslissing het waarheidsgehalte van een asielrelaas kunnen aantonen. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de veelvuldige en frappante onwetendheden en dus de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.4.4. Waar verzoekster oppert dat de Raad rekening moet houden met haar beperkte scholing en de onaangepast vraagstelling en haar het voordeel van de twijfel moet gunnen, merkt de Raad op dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding – waarbij verzoekster tot haar 15 jaar naar school is geweest (gehoorverslag CGVS p. 4) – mag verwacht worden dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, en zeker diegene die de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kan geven (RvS 27 april 2000, nr. 86.933). Uit de gehoorverslagen blijkt verder dat de dossierbehandelaar wel degelijk eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoekster kennelijk kan volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Daarenboven werd verzoekster tijdens het gehoor bijgestaan door haar advocaat zodat haar eventuele beperkingen konden aangeduid worden, wat niet is gebeurd (RvV 2 september 2009, nr. 30 966). In tegendeel, toen verzoekster op het einde van het gehoor werd gevraagd of de gestelde vragen duidelijk waren, beaamde verzoekster dit uitdrukkelijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), *quod non in casu*.

3.4.5. Waar verzoekster tot slot opwerpt dat er fouten zijn geslopen in het gehoorverslag, merkt de Raad op dat het verzoekster vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat verzoekster verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde-ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissingen, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoekster bewijst *in casu* niet het tegendeel. Zoals reeds gesteld is de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure maar een administratieve en bestaat er in hoofdte van de commissaris-generaal geen enkele verplichting om de asielzoeker de mogelijkheid te bieden om het gehoorverslag na te lezen. Verzoekster heeft ook bij het CGVS op geen enkel moment gevraagd om het gehoorverslag na te lezen zodat het verwijt laattijdig is.

3.4.6. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor het bestaan en de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72).

Voor zover verzoeksters asielrelaas al geloofwaardig zou zijn geweest, *quod non*, stelt de Raad verder vast dat verzoekster geen enkel concreet en objectief verifieerbaar argument aandraagt waaruit zou

moeten blijken dat ze in de negatieve belangstelling staat van de Ethiopische overheid, wel integendeel. Verzoekster stelt niet naar Ethiopië te kunnen terugkeren omdat de missie ontdekt werd en “we verantwoordelijk gehouden zouden worden voor onze missie”. Verzoekster legt dit als volgt uit “Wat kolonel A. J. deed en als resultaat ervan, viel Al Shabaab de Ethiopische troepen en leger van de overgangsregering Somalië aan. Daarvoor zei de arts dat als kolonel A.J. terug naar Ethiopië ging, verantwoordelijk gehouden zal worden voor de schade die het leger leed. Ik maakte deel van de opdracht uit. Ik zal ook verantwoordelijk gehouden worden.” (gehoorverslag CGVS p. 12). De enige concrete aanwijzing die verzoekster terzake aanhaalt is een beweerde waarschuwingsbrief van Al Shabaab aan dokter Z.A. die verzoekster daarenboven nooit gezien heeft (gehoorverslag CGVS p. 10). Vooreerst kan allermint een causaal verband gezien worden tussen één enkele, eenvoudige, lokaal uitgevoerde opdracht over vrouwenrechten/besnijdenis en het aanvallen, door Al Shabaab, van de Ethiopische troepen en de overgangsregering in Somalië. Daarenboven is het evenmin aannemelijk dat een individu persoonlijk verantwoordelijk zou worden gehouden door de Ethiopische overheid voor het feit dat een bepaalde kleinschalige spionage - dan wel infiltratieopdracht - die uitging van en bevolen werd door een officiële Ethiopische instantie, de Ethiopische Moslim Zaken Raad - buiten zijn toedoen zou ontmaskerd zijn. Integendeel, het is in deze aannemelijk dat dergelijk individu nadien erkend zou worden voor de geleverde diensten en zeker niet vervolgd. Verder speelde verzoekster enkel een secundaire rol, wat nog minder aannemelijk maakt dat zij vervolgd zou worden door de Ethiopische overheid wegens het meewerken aan een door diezelfde Ethiopische overheid bevolen opdracht. Zelfs indien verzoekster ondervraagd zou worden over het ontmaskerd worden van de missie, dan noch had zij zich zonder problemen kunnen verdedigen, te meer daar zij volgens haar eigen bewoordingen niet toegelaten werd om buitenhuis te gaan (gehoorverslag CGVS p. 10) en derhalve niet echt aannemelijk is dat zij überhaupt verdacht zou zijn. Verzoekster is dan ook niet ernstig waar zij meent dat het feit dat zowel verzoekster als de twee artsen en de kolonel Somalië plots verlaten hebben, een indicatie zou zijn dat haar vervolgingsvrees wel degelijk gegrond is. Zodoende kan er geenszins worden besloten tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het subsidiaire beschermingsstatuut. Integendeel, verzoeksters asielrelaas vertoont dermate frappante ongerijmdheden en ongeloofwaardigheden dat verzoeksters asielrelaas compleet verzonnen voorkomt.

3.6. Daarenboven heeft verzoekster ook niet getracht om bescherming te zoeken in Ethiopië. Immers internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Integendeel, zij beperkt zich tot boute beweringen dat zij geen politicus is en geen politieke kennis heeft en zij zich derhalve niet kan verdedigen en dat zij hiervoor geen energie heeft (gehoorverslag CGVS p. 12-13), wat niet ernstig is nu ze wel over voldoende energie beschikt om naar Europa te komen. Dat verzoekster geen bescherming kan genieten van haar autoriteiten is in deze dan ook een boute bewering.

3.7. Verzoekster stelt tot slot dat de door het CGVS verrichte opzoeken allesbehalve voldoende zijn om te kunnen oordelen over haar dossier. Het administratief dossier bevat als enig nuttig document een opzoeking omtrent de kennis van het clansysteem in de Somalische samenleving dat bovendien dateert van de jaren 1990 tot 2002 en dus te oud is. De informatie omtrent de omrekeningen van de westerse en Ethiopische kalender zijn irrelevant in de huidige procedure. Verzoekster meent dat het CGVS opzoeken had moeten verrichten aangaande de RAND Corporation, de betrokken artsen of de kolonel, en de positie van Al-Shabaab in Somalië en meer bepaald hun standpunt omtrent infibulatie.

De Raad benadrukt dat er geen enkele bepaling of beginsel bestaat dat de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Verzoekster kan dus allermint aanvoeren dat het CGVS onvoldoende opzoeken verrichte om te kunnen oordelen over dit dossier. Het is aan de kandidaat-vluchteling zelf om alle gegevens aan te brengen ter adstructie van het asielrelaas. Derhalve is het verzoekster zelf die verantwoordelijk is voor het contacteren van of informeren over de betrokken personen of organisatie. Wat de positie van Al-Shabaab in Somalië betreft, wenst de Raad volledigheidshalve op te merken dat, bij het bestaan van een ongeloofwaardig relaas, de commissaris-generaal niet verplicht is onderzoek of toetsing te verrichten naar de toestand van het land van herkomst (RvS 9 juli 2007, nr. 173.351) of *in casu* het land waar verzoekster beweerde problemen te hebben gekend. Verzoeksters kritiek op de (ouderdom van de)

door het CGVS gehanteerde informatie omtrent de kennis van het clansysteem is evenmin dienstig. Verzoekster brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het clansysteem niet meer determinerend zou zijn in de Somalische samenleving of van minder belang zou zijn. De Raad merkt verder op dat de informatie omtrent de omrekeningen van de westerse en de Ethiopische kalender in het administratief dossier wel degelijk relevant is nu de beide kalenders worden gehanteerd in de bestreden beslissing. In zoverre verzoekster verwijst naar een kort internetartikel betreffende de doelstelling van de RAND Corporation, merkt de Raad op dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemeen artikel om aan te tonen dat verzoekster werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

3.9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK